

A Beginner's Guide to Rakes

Suzanne Enoch

Copyright © 2011 Suzanne Enoch

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Pariul pe iubire
Suzanne Enoch

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENOCH, SUZANNE

Pariul pe iubire / Suzanne Enoch;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3284-5

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SUZANNE ENOCH

Pariul pe iubire

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

capitolul 1

Foarte puține lucruri pe lume îl puteau face pe Oliver Warren, marchizul Haybury, să tresără. De fapt, putea să le numere pe degetele de la o mână. Urletele copiilor mici. Scârțâitul metalului ruginit. Și menționarea *acelui* nume.

Nemîșcat, ridică privirea, dând uitării grămadă de monede dintre degete.

- Ce-ai spus?

În stânga lui, James Appleton dădu aprobator din cap.

- Am crezut că familia Benchley ar fi putut găsi o modalitate de a păstra conacul, el aparținându-le de atâtă vreme. Dar văduva e cea care deschide vechea reședință Adam. Din câte am auzit, tocmai a sosit azi-noapte. Oricum, este pentru prima dată, în mai bine de trei ani, când cineva locuiește acolo.

Oliver parie pe trei de pică, urmărind jocul din pri-viri, în timp ce crupierul întoarse un patru, un nouă și dama de cupă.

- Hmm, spuse el, crezând că un interes vag era răspunsul așteptat la bârfa aceea în mod special.

- Lady Cameron. A fost plecată pe continent, nu-i aşa? Cum o cheamă? Marianne?

- Diane, îl corectă Appleton, observând că tocmai pierduse pariul pus pe un patru de pică. La naiba cu toate! Am auzit că Viena, Amsterdam sau aşa ceva. Bă-nuiesc că și-a dat seama că-i lipsește Londra, acum că au trecut doi ani de la moartea lui Frederick.

- Probabil.

O licărire de păr lung și negru ca pana corbului și doi ochi verzi surprinzători îi trecură lui Oliver prin minte înainte să șteargă imaginea din nou. „La naiba, la naiba,

la naiba!" Aruncă o ochelă bărbatului care stătea în
stângă lui.

- Londra chiar trebuie să fie plăcătoare ca naiba, Appleton, spuse el tărăganat, dacă cea mai șocantă bârfă despre care ai aflat este că o văduvă se stabilește în casa răposatului ei soț.

Din celălalt capăt al mesei, Lord Beaumont râse.

- Ai pus punctul pe eşecul sezonului, Haybury. Nici o bârfă bună. Nu cred că am mai avut un scandal din ianuarie, iar astă nici măcar nu se pune, pentru că nu era nimănii în oraș să se bucure de el. Contelesc își ridică paharul. Să bem în speranța unei distraçõesii pe cinste căt de curând.

Oliver încină paharul. Orice îl împiedica să audă numele afurisit al lui Diane Benchley pe buzele celor lălați pentru următoarele șase săptămâni îi era pe plac.

- Ai terminat cu pariurile pe seara asta, Appleton? continuă el. Am putea să-ți aducem un gherghes dacă tot îți place să dai din gură.

Appleton se făcu roșu ca racul.

- Mi s-a părut pur și simplu interesant, se împotrivă el. Fostul conte de Cameron și soția lui părăsesc Londra chiar înainte să apară debitorii, iar acum ea se întoarce singură, călătorind cu unele dintre cele mai mărețe trăsuri pe care și le poate permite cineva... și toate astea în miezul nopții.

- Poate și-a găsit vreun duce prusac, interveni în cele din urmă cel de-al patrulea membru al grupului, Lord Manderlin, Jonathan Sutcliffe. A fost dintotdeauna o frumusețe, din câte îmi amintesc. Îl bătu ușor pe Oliver pe umăr. Tu nu erai la Londra pe vremea aceea, nu-i aşa? De fapt, n-ai petrecut ceva timp la Viena?

- Printre altele. Cu o privire piezișă, însotită de o sprânceană arcuită, îl convinse pe Manderlin să-i elibereze umărul. Appleton, și eu m-am întors într-o trăsură măreață și neagră. A mea. Ai bârfit și despre mine?

În cele din urmă, Appleton zâmbi din nou.

- Da, și încă o fac. Aproape constant.

- Grozav! Îmi dau toată silința să țin gura lumii ocupată.

- Astăi adevărat! Lord Beaumont făcu un semn, și unul dintre lacheii îmbrăcați în uniformă clubului se apropie să-i umple din nou paharul. Atunci, tu ești de vină pentru acalmia din ultima vreme. Oferă-ne și nouă un scandal pe cinste, Haybury.

Oliver își înclină capul.

- Am să fac tot ce pot. Sau, mai degrabă, tot ce nu pot.

Diane Benchley, Lady Cameron, la Londra. Se gândi că aveau să se intersecteze la vreo serată. La urma urmelor, Mayfair era un loc mic. Chiar mai mic decât Viena. Bău ce mai rămăsese în paharul de whisky și își mai turnă unul.

Poate că fusese luat prin surprindere la auzul numelui ei în seara aceea, dar dacă - atunci când - avea să o vadă față în față, nu el avea să fie cel care să tresără. Nici măcar cu un mușchi. Nici unul. Și cel mai bine era că ea să își țină închisă gura ei frumușică, altfel el avea să fie obligat să facă ceva neplăcut.

- Pariezi, Haybury? întrebă Manderlin. Sau te apuci și tu de brodat?

Lăsându-și gândurile mai puțin plăcute pentru o analiză ulterioară, Oliver aruncă o privire spre cărtile jucate și parie două lire pe valet. Din experiența lui, valetul câștiga întotdeauna.

- Diane, a venit cineva în vizită.

Diane Benchley, Lady Cameron, ridică privirea din hârtiile imprăștiate pe ceea ce fusese odinioară biroul răposatului ei soț.

- Nu primesc pe nimeni, murmură ea și se întoarce să studieze cifrele, zecimalele și scăderile de pe fiecare pagină. Fără exceptții.

- Știu asta, draga mea, răspunse însotitoarea ei, fără să se miște din locul ușii. Este Lord Cameron.

Pentru o fracțiune de secundă, un fior rece o străbătu pe Diane. Într-o clipită, fiecare mâna strânsă, fiecare

pală de vânt din timpul călătoriei de pe continent, fiecare bătaie puternică a înimii de când plecase din Viena i se opri în gât. Totul era în zadar dacă...

Înjură în şoaptă şi încercă să se adune. Frederick Benchley murise. Cu doi ani în urmă. Ea rămăsese la căpătaiul lui până ce îşi dăduse ultima suflare. Stătuse lângă mormântul lui în vreme ce doi gropari aruncaseră pământul în groapa în care fusese pus siciul ieftin din lemn de pin.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jenny, nu face asta, spuse ea cu voce tare, lăsând creionul deoparte şi frecărându-şi fruntea cu degetele încă tremurânde.

Neliniştea se citi pe chipul însotitoarei, iar Genevieve Martine înaintă valvărtej în cameră.

- Doamne sfinte! Știi că vorbeam despre noul conte, desigur. Nu m-am gândit nici o clipă...

- Nu-ți face griji, Jenny. Oricum, m-am speriat de moarte. Unde este Anthony Benchley?

- În camera de zi. A întrebat de tine, apoi a cerut un ceai.

Diane se îndepărta ușor de birou și se ridică.

- Bine. Măcar putem să presupunem că vestea sosirii mele la Londra să răspândit iute. Este ceva, cred.

- Da, să considerăm ca este un lucru bun din căte nișau întâmplat de când ne-am întors, spuse Jenny dintr-o suflare. Și vreo câteva alte lucruri regretabile. Unde să-l adaug pe Lord Cameron?

- La regretabile. Vino cu mine, dacă vrei. Vreau să scap de el cât mai repede.

- Ce crezi că vrea? întrebă Genevieve cu un ușor accent franțuzesc, ce pălea sau se intensifica în funcție de starea ei sufletească.

- Bani, evident. Asta-i tot ce vor bărbații din familia Benchley. Și, din căte mi-am dat seama, nici unul dintre ei nu este în stare să păstreze nimic din ce atinge. Se încruntă. Și reședința Adam, cel mai probabil. Nici asta nu o să primească.

- Poate vrea doar să se lase în voia amintirilor, sugeră șovăitor Jenny. La urma urmei, ai fost măritată cu frațele lui.

- Sunt foarte puține lucruri din viața mea ca membră a acestei familii de care vreau să-mi aduc aminte, i-o întoarse Diane, coborând vocea când ajunseră la baza scărilor.

Ştiuse că avea să fie nevoie să discute cu un Benchley, dar, pentru numele lui Dumnezeu, se afla în Londra de mai puțin de două zile. În tot acel timp, Jenny ar fi putut să facă vreo câteva lucruri regretabile, dar fusese de ajuns doar unul pentru ca planul lui Diane să fie zădărnicit. De fapt, singura situație care ar fi putut să înrăutățească și mai tare lucrurile ar fi fost ca Oliver Warren, marchizul de Haybury, să fie cel care o aştepta în camera de zi. Anthony Benchley era o bătaie de cap. Nimic mai mult.

Ideea chiar o făcu să se opreasă pe loc de cum păși în încăpere. Fostul ei cumpnat stătea în picioare și privea afară pe fereastră. Părul negru, tenul bronzat, până și felul în care bătea ușor cu degetele pe coapsă îi amintea foarte mult de fratele lui mai mare, un lucru care nu îi plăcea lui Diane. Absolut deloc.

- Lord Cameron, spuse cu voce tare.

El tresări, apoi se întoarse și se uită la ea.

- Diane, răspunse el și înaintă ca să-i cuprindă ambele mâini între ale lui. Te rog, spune-mi Anthony. La urma urmei, am fost cândva rude.

Ea încuviință din cap și își retrase mâinile căt putu de repede.

- Atunci, Anthony. Vrei ceva?

El se încruntă, apoi își descrești fruntea.

- Ah. Nu mă confunda cu fratele meu, Diane. Nici mie nu mi-a făcut vreo favoare atunci când a pierdut averea familiei la jocuri de noroc.

Era adevărat, recunoscu ea scârbită în gând.

- Tu...

- Dar porții doliu, o întrerupse el, îmi cer scuze dacă am...

- Nu m-am jignit. Tocmai am sosit, și bărbatul cu care aveam de gând să... fac o mică afacere a suferit un accident. Mă tem că sunt cam tulburată.

Nu era chiar adevărat, dar era tot ce voia să recunoască față de oricine. Faptul că Anthony era un Benchley o făcea să fie mai prudentă. Își învățase lecția.

- Afacere? repetă el. Știi, am auzit că ai sosit azi-noapte cu o mulțime de trăsuri pline cu lucrurile tale. Și... Ei bine, nu știu cum să tratez subiectul în mod delicat, dar avocații mei îmi tot spun că Frederick și-a lăsat ţie reședința Adam. Mă gândeam că ai putea... mai ales că ai alte afaceri și chestiuni financiare de care să te ocupi... să înapoieză casa familiei Benchley. Dumnezeu știe că m-ar ajuta să rezolv câteva dintre datoriile restante ale lui Frederick.

- Da, din câte îmi amintesc, mi-am scris despre asta anul trecut. Dar eu cred că am rezolvat cele mai multe dintre datoriile lui Frederick, răspunse ea, stăpânindu-și furia aprigă din glas. Tu deții încă reședințele Benchley și Cameron, Anthony. Reședința Adam este tot ce am.

Ea aruncă în treacăt o privire spre Jenny, care stătea într-un colț și își juca rolul de însotitoare. Reședința Adam era tot ce avea Diane. Și trebuia să se folosească de asta, date fiind veștile cu care o întâmpinase investitorul ei la sosirea în Londra. Din fericire, ea știa exact ce să facă.

- În regulă, atunci. Speram să fii mai înțelegătoare, din moment ce aproape toată lumea știe că tu și Frederick ați fost obligați să fugiți din țară, dar, dacă vrei să înfrunți blamul semenilor tăi, nu pot să fac nimic pentru a te apăra.

De parcă ea avea nevoie de protecția lui.

- Mulțumesc că te-ai gândit la mine, Anthony, dar am să mă descurc eu cumva. Trase aer în piept. Iar acum, dacă nu te superi, trebuie să mă ocup de corespondența mea.

- Da, desigur. El se îndreptă spre foaier, cu ea și Jenny în urma lui, împiedicându-l, fie că își dăduse seama sau nu, să înainteze mai mult în casă. Abia aștept să ne mai vedem, Diane. Poți să apelezi la mine ca la un frate.

- Desigur.

În momentul în care el coborî treapta de la intrare, ea închise ușa.

- Am o idee, Jenny.

- Sper să fie una bună, din moment ce partenerul tău de afaceri, aşa cum îi spui tu, este băgat în pământ chiar în după-amiază asta.

- Avem nevoie de un loc de întâlnire. Cred că reședința Adam este potrivită, nu crezi?

- Dumnezeule mare. Pentru un timp, Genevieve o privi lung. Apoi, blonda mult prea subțiratică surâse. Îmi închipui că este potrivită pentru asta.

Timp de trei zile după sosirea în toiu noptii, Lady Cameron nu se clinti din reședința Adam. Oliver știa asta pentru că, indiferent de ce voia el, personal, nimeni nu părea interesat să discute despre altceva. La Gentleman Jackson, auzise că ea fusese zărătă prințrofereastră de la etajul reședinței ei, îmbrăcată în rochie de doliu, chiar dacă trecuseră doi ani de la moartea conțelui. Oliver se abținu să nu răspundă în zeflemea, dar cu greu.

În timpul prânzului de la clubul Society, Patrick Banfer își anunță colegii de masă că Lady Cameron primise vizita fostului ei cununat, însă contele stătuse doar zece minute și apoi plecase din nou la Boodle Club, unde băuse o sticlă întreagă de whisky. Și, în vreme ce Oliver se încheia la pantaloni în dormitorul verde și somptuos al lui Lady Katherine Falston, ea îi dădu de veste că Diane, contesa de Cameron, chemase un nume bijutier, cunoscut că lucra aproape exclusiv cu pietre scumpe.

- Faci aluzie la ceva? întrebă Oliver, stând pe marginea patului ca să-și tragă cizmele înalte.

Un braț gol aluneca peste umărul lui și săni calzi îl Rapăsară în spate prin materialul subțire al cămășii.

- Nici unul dintre noi nu este făcut pentru căsătorie, murmură Kat și îl mușcă ușor de lobul urechii, dar vreau fleac drăguț sau două... Ei bine, cele mai multe doamne ar primi cu bucurie un cadou scump de la un prieten apropiat.

Oliver se desprinse din îmbrățișarea ei și se ridică din nou.

- Prefer să nu las în urmă nimic care să mă coste mai scump mai târziu. Își ridică hainele maronii de pe spătarul scaunului. Totuși, poate ar trebui să-ți trimit vreun fleac. Măcar asta le-ar da bârfitorilor ceva de rumegat, altceva decât cine a vizitat afurisita aia de reședință Adam și povești despre aşa-zisa rezidentă misterioasă.

Kat se afundă în așternuturile voluminoase.

- Să nu îndrăznești. Știi că te tachinez. Măs putea bucura de o seară intimă în compania ta, dar să ţii scandalurile tale departe de mine. Dacă vrei să-mi faci un dar, să o faci în privat și să fie foarte, foarte scump.

- Am să țin minte asta. Bineînțeles că ea fusese lîmpede; știa la fel de bine ca oricine altcineva că lui nu-i plăceau complicațiile... nici în pat, nici în afara lui. Seară bună, Kat!

- Aha.

Mare parte din personalul lui Lady Katherine știa că el se afla acolo, dar, cu toate acestea, păși cu atenție când coborî scara principală și ieși pe ușa din față. Din obișnuință, bănuia el, intrucât nu toate amantele lui erau nemăritate. Totuși, dacă soții lor erau îngrijorați sau chiar surprinși de prezenta lui era o cu totul altă poveste. Și Oliver era mereu atent la eventuala reacție a soțului ei. Totuși, nu în seara aceea. Cu statutul și conexiunile ei, cel mai probabil Lady Katerine se gădea la soț la fel de puțin ca el.

De cum ajunse pe Regent Street, încetini pe Brash, calul lui pursânge cenușiu. Reședința Adam se afla

ascunsă în spatele gardurilor vii înalte. Oliver scrâșni din dinți. „Afurisită femeie. Afurisită, afurisită femeie.“ Da, sezonul i se păruse plăcăsitor, dar nu prea merita ca lecțiile învechite de morală să fie revizuite... zicala „ai grija ce-ți dorești“ fiind prima pe listă.

Se gădea că putea să treacă într-o dimineață ca să își prezinte omagiile... ei bine, nu omagiile lui, dar măcar să-și facă simțită prezența, chiar dacă Diane Benchley nu părea să se grăbească prea tare să se dezvăluie privirii semenilor curioși. În ciuda dorinței de a fi doar deranjat de ea, absența ei îl făcea și pe el un pic curios. Astfel, probabil cel mai întelept pentru amândoi era ca prima întâlnire cu ea să aibă loc în public. Întrebarea arzătoare părea să fie de ce ea era în așteptare.

Își mișcă umerii, apoi Oliver cloncări spre Brash și îl îndemnă la trap spre reședință lui închiriată pe Oxford Street. Știa că o terminase de mult cu sentimentele și că nu crezuse niciodată că trecerea timpului atenua în vreun fel muchiile ascuțite ale amintirilor. Și nu avea să permită nimănui niciodată – niciodată – să vadă vreun dram de slăbiciune. În orice caz, nu slăbiciunea lui. Din păcate, să o expună pe a celorlalți era ceva atât de ușor, încât uneori nu putea să se abțină. Dacă Lady Cameron știa ce era cel mai bine pentru ea, urma să aibă grija să îl tină foarte departe de orice punea la cale.

Deși, dacă și-ar fi luat cu adevărat în calcul propriile interese, în primul rând, nu s-ar mai fi întors niciodată în Anglia.

capitolul 2

Diane Benchley, contesa de Cameron, luă mâna înținsă de lacheu și coborî din trăsura neagră închiriată.

- Ești gata, Jenny? murmură ea.

Femeia înaltă, subțire ca o trestie, care coborî pe caldarâm în urmă ei, dădu aprobator din cap.

- Exact cum am repetat, da? răspunse Genevieve Martine pe același ton, cu accentul ei ușor ciudat, amestec de absolvantă de școală de franceză, germană și engleză.

În seara aceea, cocul sever și blond al lui Jenny o făcea să pară o guvernantă sau un fel de însotitoare a unei bătrâne doamne, dar era ceva intenționat. În seara aceea, toți ochii urmău să se fixeze asupra lui Diane, iar gurile să murmură tot felul de lucruri interesante pe la spate. Dar nu și pe la spatele lui Jenny; femeia era minunată când venea vorba să treacă neobservată.

- Da. Și îmi cer scuze și că întreb; seara asta a devenit mai importantă decât mă așteptam. Știi că, în general, prefer mai mult de patru zile ca să pun pe deplin la cale viitorul meu... al nostru.

Diane se prefăcu că și aranjează una din mănușile de mătase neagră, lungi până la cot, și-și ridică privirea preț de o clipă spre casa mare care se înălța în fața lor. Lumanări străluceau la fiecare fereastră, voci și notele unui dans campestru răsunau pe stradă.

- Ești sigură că Lord Cameron nu o să fie aici?

- Invitația n-a mai ajuns niciodată la reședința lui, confirmă Jenny, cu o urmă de zâmbet care îi îndulcă trăsăturile. Mare păcat, știi.

- Minunat! Omul este o pacoste, de care mă pot lipsi în seara asta. Cred că petrecerea o să fie mult mai interesantă fără el.

Diane își făcu loc prin mulțimea de trăsuri care veneau și plecau.

Cum mergea, aruncă o privire spre diferitele blazoane aplicate pe portierele în trecere. Un duce ici, un conte colo, alături de frați, verișori, nepoți și fii... toți înstăriții și puternicii din societate împreună cu cei care îi invadiau și îi imitau. Și toți prezenți la marele bal organizat de ducele și ducesa de Hennessy. Dacă nu ar fi fost și mulțimea de femei care se plimbau agitate de colo-colo, ar fi fost o seară perfectă.

Desigur, nimeni nu urma să observe, dar ea își plănuise sosirea la Londra astfel încât să coincidă cu acea

serată. Totuși, pe atunci, avusese doar un scop pentru noaptea aceea. Acum, avea două. La gândul acela, un dragon roșu pictat, încolăcit în jurul unei săbii însângerate, îi atrase privirea și scoase o exclamație de uimire. Aerul pe care îl trase brusc în piept fu ceva complet împotriva voinței ei. „Oliver Warren.“

- Haybury? întrebă Jenny, urmărindu-i privirea. Nu te-ai răzgândit, nu-i aşa?

Diane ridică din umeri.

- Nu. Nu m-am răzgândit. În mod ideal, n-ar fi nevoie de asta, dar cum planul ideal tocmai a fost îngropat în York, acum este nevoie. Acum, că m-am mai gândit, el este oricum o alegere mai bună.

- Lucru de bun augur, din moment ce el este singura alegere acum.

Jenny rosti cu jumătate de gură ceva în germană despre Henry, Lord Blalock, și despre o groapă adâncă din iad.

În gând, Diane îi întări blestemul. Totuși, indiferent de ce scrisese Shakespeare despre planuri bine întocmite, nu își dorea ca planul ei să apuce pe căi greșite. Unii dintre actori se mai puteau schimba, dar ea ajunsese prea departe, și la propriu, și la figurat, ca să mai dea înapoi acum.

- Cu toată sinceritatea, nu cred că Lord Blalock avea de gând să moară, răspunse ea pe același ton scăzut. Și sigur nu cu gâtul rupt.

Jenny scoase un sunet zeflemitor.

- La ce altceva să se aștepte un bărbat de șaizeci de ani când vânează vulpi? Și, pe deasupra, prin ploaie?

Și iată exact problema mai multor răposați aristocrați dintre cunoșcuții ei, se gândi Diane. În ciuda tuturor dovezilor potrivnice, se credeau invincibili, de neatins și nemuritori... până cădeau. Și chiar cădeau, cu o frecvență aproape alarmantă. Diane își lăsă mantia să-i alunece de pe umeri când ajunseră în foaier. Bănuia că se putea învinovăti că era un fel de falsă văduvă, dar singurul bărbat dintre cunoșcuții ei care merită cel mai mult